

flang med de Grundsætninger, der gaa igjennem Almindelig borgerlig Straffelov, og navnlig at overføre dennes milde og humane Aand paa de militære Straffelove. Endskjøndt der saaledes ikke ligger et længere Tidsrum end 20 Aar imellem det oprindelige og det nuværende Udcast, vil man ved en Sammenligning føle sig overrasket ved den gennemgribende betydelige Formildelse af Straffebestemmelserne, som det nuværende Udcast bringer i Forslag, og man vil navnlig glæde sig over, at Udcastet foreslaar ganske at ophæve Legemsstraffene — Krumslutning og Notting — der tidligere betragtedes som uundgaelig fornødne til Mandstugtens Opretholdelse, og i deres Sted formener at kunne lade sig nøie med en forsvartig Anvendelse af staaende Arrest. Der kan saaledes vistnok ikke være Tvivl om, at den Reform, som Udcastet bringer, vil blive modtagen med Taknemmelighed. Det vil afløse en Retstilstand, der hviir paa Bestemmelser — Krigsartiklerne af 1683 —, der allerede fra den Tid, da de bleve til, maatte siges at staa i Strid med Landslovens tilsvarende Regler, paa Normer, som vel i Tidernes Løb i mangfoldig Retning ere blevne forandrede og ophævede, men dog ikke anderledes, end at den militære Straffelovgivning danner en fuldstændig Labyrinth af forvildede, vidt fra hverandre spredte, tilbøls fremmede Sprog affattede Bestemmelser, hvori den militære Jurist har Vanskelighed ved at finde sig tilrette, og som gjøre det til en Nødvendighed, at de Krigere, der kaldes til at sidde tilboms over Standskællers og Undergivnes Hærd, mere eller mindre maa voldgive sig til den juridiske Bistands Hjælp. Vil dennes Vejledning end ikke kunne undværes under den Tilstand, som Reformaten vil bringe, saa vil dog Straffeloven komme til at foreligge i klare og bestemte Forskrifter, der gjøre en Overfugt mulig, og disse Forskrifter ville derhos alle bære et tidsmæssigt Præg. Som Udcastet nu foreligger, er det imidlertid saaledes som det ogsaa af Krigsministeren blev udhævet ved dets Forelæggelse i Landstinget, og med fuld Anerkendelse af den Del, som Krigsministeren har i dets Fremme, i det Væsentlige endnu steds Generalauditor Scheels Arbejde, og i den Tak, som Hæ-

ren og Landet ville bringe, ville de derfor ikke undlade at indeslutte den Mand, hvis udmærkede Indsigt og Dygtighed det skyldes, at en gennemgribende Forandring blev mulig, og hvis utrættelige Arbejdsomhed og Omhu det maa tilskrives, at Reformaten nu vil kunne gennemføres i Overensstemmelse med den Aand, som den nye Hærorfning og Landets almindelige Lovgivning gjøre Krav paa.

Derimod vil det have beredet Landstinget en Skuffelse, at Reformaten efter Udcastet indskrænker sig til Hæren, og at saaledes Søværnet ikke kaldes til Delagtighed i det Gode, som den vil føre med sig. Egesom det Udcast, der i 1850 blev forelagt Landstinget, skulde gjælde hele den danske Krigsmagt, og dermed ogsaa Søværnet, saaledes har det ogsaa under alle de Forhandlinger, hvorfør dette har været Gjenstand, steds været Bestemmelsen, at Forandringen skulde komme samtidig for begge Stater, og Loven omfatte dem begge. Et heller Landstinget fandt i sin Tid Noget at erindre imod en saadan Ordning, og Omslaget i den oprindelige Tanke er overhovedet først foregaaet ganske kort Tid før det nuværende Udcast blev forelagt, vistnok fornemmelig fremkaldt ved Udtalelser af nogle Søofficerer, hvis Mening Ministeriet havde æstet over Udcastet, og som væsentlig gik ud paa, at Affæffelsen af al væsentlig Straf idetmindste paa længere Tid vilde medføre overordentlig Vanskelighed for Anvendelsen af Udcastets Straffebestemmelser. Egesom det imidlertid erkjendes, at der ikke vilde være Noget tilhinder for at give Udcastet Gylbighed for Søværnets Landstjeneste paa Drilogsværftet og under dets Kaserner i Logisfabet, saaledes stod det for Landstingets Udvalg, som om de Vanskeligheder, det vistnok maatte erkjendes, at Anvendelsen af Udcastets almindelige Straffe af Arrest og Fængsel kunde medføre tilfø, dog maatte kunne besejres, og at en fælles Straffelov for Hæren og Flaaden og dermed Enhed i Behandlingen af det i ethvert Fald langt overveieende Antal af fælles Forhold, i sig selv var et saa væsentligt Gode, at der, tilmed da flere fremmede Lovgivelser syntes at vise Veien til Hindringernes Overvindelse, idetmindste burde gjøres et Forsøg for at naa dette Maal. Denne